

РЕШЕНИЕ

№ 8301
София, 06/22/2009

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният административен съд на Република България - Петчленен състав - I колегия, в съдебно заседание на двадесет и първи май две хиляди и девета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: БОЯН МАГДАЛИНЧЕВ
ЧЛЕНОВЕ: МАРИЯ КОСТОВА
ГАЛИНА КАРАГЪЗОВА
ДИАНА ГЪРБАТОВА
ТАТЯНА ХИНОВА

при секретар Светла Панева
и с участието на прокурора Маруся Миндилева
изслуша докладваното от съдията ДИАНА ГЪРБАТОВА
по адм. дело № 3290/2009.

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по касационна жалба на Комисия за защита на личните данни /КЗЛД/, гр. София, подадена чрез упълномощен юрисконсулт Станимирова, против решение № 948 от 22.01.2009г., постановено от Върховния административен съд - Трето отделение по адм.д. № 13210/2008г. С жалбата се релевират касационни основания по смисъла на чл. 209, т. 2 и 3 от АПК. Според жалбоподателя съдът е произнесъл недопустимо решение, тъй като е отменил предписание, имащо характер на указание, което не е административен акт по чл. 21, ал. 1 - 4 от АПК, а Законът за защита на личните данни /ЗЗЛД/ не предвижда възможност за обжалване на задължителните предписания като принудителна административна мярка. Освен това касаторът твърди, че съдебното решение е неправилно поради нарушение на материалния закон - чл. 38, ал. 1 и 2 от ЗЗЛД и необосновано и моли Върховния административен съд да отмени обжалваното решение.

Ответникът - "Българска телекомуникационна компания" АД /"БТД"АД/, като правоприемник на "БТК Мобайл"ЕООД, оспорва касационната жалба с писмено възражение и в съдебно заседание чрез упълномощен юрисконсулт Славова, която пледира за оставяне в сила на атакуваното съдебно решение.

Представителят на Върховна административна прокуратура дава заключение за отхвърляне на касационната жалба, защото е правилна преценката на съда за характера на задължителното предписание, издадено от КЗЛД, че то е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК. Същото представлява властническо волеизявление на административен орган, с което се създават задължения и непосредствено се засягат законни интереси на адресата му - "БТК Мобайл" АД, като администратор на лични данни

на абонатите и потребителите на далекосъобщителни услуги, поради което подлежи на съдебен контрол за законосъобразност.

Като прецени доводите на страните и данните по делото, петчленният състав на Върховния административен съд намира касационната жалба за ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА - подадена от надлежна страна в срока, визиран в чл. 211, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

С обжалваното решение № 948 от 22.01.2009г. е отменено по жалба на "БТК Мобайл"ЕООД задължително предписание от 09.07.2008г. на Комисията за защита на личните данни в частта по т. 1 от него. За да достигне до този резултат Върховният административен съд - Трето отделение е констатирал, че не е налице изискуемата от закона форма на административния акт и, че оспореното задължително предписание е постановено при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила по смисъла на чл. 146, т. 4 от АПК, което налага отмяната му. Съдът е приел, че оспореното предписание е индивидуален административен акт и тъй като липсват специални правила в ЗЗЛД или ПДКЗЛДНА за издаването му, следва да се приложат общите правила, предвидени в глава V (чл.21 и сл.) от АПК. От мотивите на атакуваното решение е видно, че административният орган не е изпълнил изискването на чл. 26, ал. 1, изречение първоот АПК - адресатът на акта не е уведомен и е нарушен чл. 34, ал. 1 от АПК, защото последният не е запознат със събраните документи по преписката. Тричленният състав на Върховния административен съд е преценил, че процесното задължително предписание е необосновано и това е в резултат на нарушение на изискването на чл. 35 от АПК, което задължава административният орган да издаде своя акт, след изясняване на всички факти и обстоятелства от значение за случая, обсъждане на обясненията и възраженията на заинтересованите. Съдът е установил, че доказателства за уведомяване жалбоподателя за започналото административно производство съобразно изискванията на чл. 26 АПК, както и за спазване на разпоредбите на чл. 34, ал. 1 и 3 от АПК не са представени. Цитираните норми задължават административния орган да уведоми заинтересуваните лица за започналото производство, да им предостави възможност да изразят становище по събраните доказателства и определи срок за това, което в настоящата хипотеза не е спазено. Административният орган не е уведомил жалбоподателя за започналото производство и не му е дал възможност да изрази становище по събраните по преписката доказателства, а в конкретния случай няма данни да е налице изключението на чл.34 ал.4 АПК, тъй като нито се твърди, нито са налице данни, че решаването на въпроса не търпи отлагане, за да се осигури животът или здравето на гражданите или да се защитят важни държавни или обществени интереси. С обжалваното съдебно решение е установено и нарушение на чл.59 АПК, тъй като в задължителното предписание не са посочени правните и фактическите основания за издаването му, а позоваването на Протокол №22/02.07.2008г. от проведеното редовно заседание на КЗЛД не може да замести мотивите на индивидуалния административен акт, защото от текста му не става ясно кое становище е докладвано, какво е съдържанието на проведеното обсъждане и кои факти и обстоятелства налагат приемане на решението. От тук е изведен извод за нарушаване изискванията за форма и несъответствие с административнопроизводствените правила, които в случая са съществени и са опорочили процедурата по издаване на оспореното задължително предписание.

Според настоящия съдебен състав обжалваното съдебно решение е правилно и при постановяването му не са допуснати нарушения, представляващи касационни основания,

които изискват отмяната му. Въз основа на цялостно изяснена фактическа и правна обстановка, първоинстанционният съд е обсъдил доводите на страните и правнорелевантните факти и е произнесъл законосъобразно решение, което следва да остане в сила. Това е така, защото тричленният състав на Върховния административен съд точно е установил, че предмет на оспорване е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, защото процесното задължително предписание има характер на волеизявление на административен орган, имащо конкретен адресат, чиито законни права и интереси се засягат от акта и оспорващият пред съда - "БТК Мобайл" ЕООД има личен пряк и непосредствен правен интерес от отмяната на задължителното предписание. В касационната жалба е развита тезата, че ЗЗЛД не предвижда възможност за обжалване на задължителните предписания като принудителна административна мярка и едва след неизпълнението им ще последва издаване на наказателно постановление, което би се отразило неблагоприятно на адресата на акта. Решаващият съдебен състав не споделя това становище, защото в разпоредбата на чл. 38, ал. 6 от ЗЗЛД се съдържа изрична регламентация по този въпрос - законодателят е преценил, че решението на комисията по ал. 2 подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от получаването му. По силата на чл. 38, ал. 2 от ЗЗЛД комисията се произнася в 30 - дневен срок от сезирането с решение, като може да даде **задължително предписание**, да определи срок за отстраняване на нарушението или да наложи административно наказание. В конкретния случай няма спор относно факта, че обжалваният акт на КЗЛД е озаглавен "Задължително предписание" и съдържанието му съответства точно на такова предписание, като в закона не се съдържа разграничение, дали с предписанието е дадено указание или нещо друго. С визираната норма на чл. 38, ал. 2 от ЗЗЛД е регламентирано, че комисията се произнася с решения, които са различни видове, един от които е "задължително предписание", и за всички тези решения е предвидено съдебно обжалване чрез нормата на чл. 38, ал. 6 от ЗЗЛД. Следва да се има предвид, че налагането на административно наказание е различен вид правомощие на КЗЛД, предвидено в чл. 38, ал. 2 от ЗЗЛД, което е самостоятелен вид решение, отличаващо се от издаването на "задължително предписание" и за всички разновидности на решенията е предвидено оспорване пред Върховния административен съд. Следователно първоинстанционният съд правилно е преценил, че пред него е обжалван индивидуален административен акт, произнесъл се е по допустима жалба и е постановил допустимо съдебно решение.

Относно релевираното с касационната жалба оплакване за неправилно приложение на разпоредбата на чл. 38, ал. 2 от ЗЗЛД, петчленният състав на Върховния административен съд счита, че е неоснователно. Според касатора горепосочената норма не е приложима, защото тя се тълкува и прилага във връзка с чл. 38, ал. 1 от ЗЗЛД, в която хипотеза попадат производства, образувани по повод нарушени права на физически лица. Настоящият съдебен състав констатира, че процесното задължително предписание е издадено по писма, подадени от Комисията за защита на потребителите, но това обстоятелство не изключва от приложното поле на горепосочените текстове оспореното задължително предписание. В чл. 38, ал. 1 от ЗЗЛД е предвидено, че всяко физическо лице има право да сезира КЗЛД, но не е конкретизирано по как точно следва да се осъществи сезирането - с жалба, заявление, сигнал, оплакване или по друг начин и няма изрично изискване сезирането да е пряко. С оглед на това решаващият съдебен състав счита, че цитираните от касационния жалбоподател норми не следва да се тълкуват стеснително, поради което приема, че е без правно значение дали физическите лица са сезирали КЗЛД директно или опосредствено чрез друг орган, както е в случая - чрез Комисията за защита

на потребителите. В конкретната хипотеза следва да се приеме, че в посочената комисия са постъпили оплаквания от физически лица относно нарушаване на техни права във връзка с личните им данни, които са събрани и обобщени от Комисията за защита на потребителите, в резултат на което тя е сезирала КЗЛД. От тук следва, че нормите на чл. 38, ал. 1 и 2 от ЗЗЛД са относими към процесното задължително предписание и първоинстанционният съд не е осъществил неправилно тълкуване и прилагане на материалния закон и необоснованост на съдебния акт.

По изложените съображения настоящият съдебен състав счита, че обжалваното решение не страда от инвокираните с касационната жалба пороци - отменителни основания по чл. 209, т. 2 и 3 от АПК, което налага отхвърлянето ѝ.

На основание на горното и на чл. 221, ал. 2, предложение първо от АПК, Върховният административен съд, петчленен състав - I колегия

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ № 948 от 22.01.2009г., постановено от Върховния административен съд - Трето отделение по адм.д. № 13210/2008г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:/п/ Боян Магдалинчев

ЧЛЕНОВЕ:/п/ Мария Костова

/п/ Галина Карагъзова

/п/ Диана Гърбатова

/п/ Татяна Хинова